

Aripile tăiate

Dacă nerozia ar avea greutate, maiorul ar fi făcut deja să se rupă craca. Stătea așezat pe scoarță, cu picioarele în gol, și arunca cu săgeți apre o formă neagră care se agita chiar dedesubtul lui.

Maiorul Krolo era prost, prost ca noaptea, și era extrem de sănguincios în prostia lui. În disciplina asta, se dovedea mai mult decât profesionist: era un adevărat geniu.

Era noapte în copac. O noapte cu fășii de ceață și vânt înghețat. De fapt, bezna se menținuse toată ziua. Încă din ajun, vârful copacului se pierduse afundat într-un cer negru ca amoala. Umezeala făcea să urce dinapre crengi un miros persistent ca de turtă dulce.

— Două sute patru'ș'cinci, două sute patru'ș'șase...

Oare cu câte săgeți avea să-l dea gata pe animăluțul prins în seva lipicioasă? Încotoșmănat într-o manta cu păr aspru, Krolo număra de zor.

Își petrecu degetele mari pe sub manta ca să tragă de bretele făcându-le să șuiere.

— Două sute cincizeci...

Străbătut de un fior de satisfacție, își încheie nasturii până la gât.

Maiorul își chinuise multă vreme semenii cu un talent bine cunoscut. După ce avusese câteva neazuri personale, își refăcuse viața, își schimbase numele, își pusese bretele în loc de curea ca să nu mai fie recunoscut, își născocise gradul de maior și, din prudență, nu mai chinuia decât animale.

O făcea în mod discret, noaptea, stând mai la o parte, ca un holtei care se duce să-și fumeze pipa pe ascuns de maică-sa.

Mai jos, biata făptură își mai înalță o ultimă oară capul spre călăul ei. Era un fluture. Un fluture cu aripile tăiate... Munca asta fusese grosolan făcută, cu o secure neascuțită. Nu-i fuseseră lăsate pe spate decât două ridicole creste care se zbăteau în gol. O „frumoasă“ muncă a unui adevărat barbar.

— Două sute cinze'ș'nouă, numără Krolo, atingându-l pe partea dreaptă.

Deodată, îndărătul maiorului, o umbră trecu prin ceața deasă.

Apariția nu făcu niciun zgomot. Umbra sprintenă veni de sus, trecu ușor pe lângă scoartă și se făcu nevăzută în beznă. Da, cineva supraveghea scena. Maiorul nu văzuse nimic: nerozia e o îndeletnicire cu normă întreagă.

Ultima săgeată a lui Krolo se înfipse în trupul fluturelui. Animăluțul beteag se încordă fără să geamă.

Umbră trecu iarăși, răsucindu-se cu o agilitate nemai-pomenită. Pe jumătate dansatoare, pe jumătate acrobată, umbra stătea de veghe. De data asta, o sclipire trecu prin ochii fluturelui.

Krolo întoarse capul, neliniștit.

— Soldat? Tu ești?

Își scărpină nervos țeasta prin tichie. Avea o frunte îngustă și purta pe cap o tichie cu ochiuri din care ieșeau câteva smocuri unsuroase.

În ciuda capului mic și a neuronilor foarte rari, maiorul Krolo știa bine că umbra nu era aceea a unuia dintre soldații lui. Toată lumea vorbea despre umbra asta: seara, o umbră misterioasă se strecura pe Crește. Nu se știa cine era ființa aceea furișă care părea că stă de pază.

În public, Krolo se prefăcea că nu crede în povestea aceea. Își lua un aer încă și mai netot decât de obicei și nu găsea altceva mai bun de spus decât:

— Ce? O umbră? Noaptea? Ha, ha, ha!

Dar, de când cu necazurile lui de odinioară, maiorul se temea de orice. Într-o dimineată, pe când era în pat, își smulsese chiar un deget de la picior pe care-l luase drept o gănganie care ieșea din așternut.

* * *

— Soldat, strigă el, ca să se convingă pe sine, știu că tu ești! Dacă iar începi, am să te lipesc de cracă...

Un nor de ceață se rostogoli peste maior și, în bezna înghețată, simți cum i se așază o mână pe umăr:

— Hiiiiiiiiiiii!

Krolo scoase un urlet ca de fetiță speriată. Întorcându-și capul cu o mișcare bruscă, își înfipse adânc dinții în carne.

Maiorul Krolo se fălea cu reflexele lui excepționale. E adevărat că nu pierduse nicio clipă ca să riposteze și să atace mâna agresorului. Admirabil...

Numai că se înșelase în privința direcției, astfel că își simți dinții din față înfigându-se în propriul său umăr nimerind peste ea.

La un asemenea nivel de nerozie, chiar că putem vorbi despre geniu.

De data asta, lăsă să-i scape un urlet răgușit, în timp ce sărea în sus de durere. Krolo ateriză la picioarele unui personaj ciudat înveșmântat într-un halat.

— Eu sunt, nu vă fie cu supărare și aveți bunăvoință, eu sunt. Îngăduiți-mi să vă fac spaimă.

Noul venit făcu o plecăciune ridicându-și tivul halatului. Apoi adăugă:

— Eu mi-a, Cartofei.

Recunoscând limbajul inimitabil al soldatului, Krolo rânji. După care zvârli următoarele cuvinte:

— Soldat Cartof!

— Nu vă fie frică, domnule maior.

— Frică? Cui îi e frică? Mi-e mie frică?

— Mă scuzați că vă cer iertare de ingerința curiozității mele, domnule maior, da' de ce v-ați mâncat umărul?

— Ia uită-te la mine, Cartofei, Cartof...

Îl amenință cu degetul.

— Dacă mai spui cuiva că mi-a fost frică...

Maiorul era tot pe jos. Sângele îi desena un epolet ca de catifea roșie peste manta. Cartof, înduioșat, se aplecă spre el și îi întinse mâna să-l ridice de pe jos.

— Pot avea oroarea de a vă ajuta?

Vru să-l bată ușurel pe umăr în chip de consolare, dar atinse rana lui Krolo care zbieră de durere.

La capătul puterilor, maiorul scuipă spre soldat ca să-l țină la distanță.

Cartof făcu o săritură de balet într-o parte. Era sincer amărât de nivelul de educație al superiorului său. În timp ce toți soldații îl considerau pe maiorul Krolo drept o brută bătrână, Cartof îl vedea mai curând drept un bebeluș voinic. Pentru el, maiorul nu era decât un copilăș care încă nu învățase să trăiască.

În loc să tremure sub insultele lui Krolo, Cartof simțea mai degrabă pofta să-i vâre o tetină în gură, să facă „ghili-ghili” și să-l bată ușurel peste obraz.

Maiorul contemplă ținuta soldatului.

— Ce e chestia asta?

— Un halat, domnule maior.

— Și asta?

Arată spre cele două obiecte care aduceau a melci fără cochilie și pe care soldatul le încălțase. Cartof începu s-o

facă pe cochetul. Parcă era un poet de salon pierdut în ceață.

— Sunt papufi, domnule maior...

— Ce-s ăia?

— Suntem în toiul nopții dacă nu cumva vă înșel. Mi-am pus papufii, că dormeam când m-ați chemat.

— Nu te-am chemat, dobito-cule. Marș înapoi acasă.

Cartof auzi foșnetul disperat pe care-l făcea fluturile și se aplecă să-l vadă. Maiorul își desfăcu brațele ca să-i bareze trecerea.

— Ce vrei?

— Văd ceva ce mișcă alături...

— Ia vezi-ți de treburile tale...

— E un animal înțepenit în sevă, sau poate că ochii mei mă înșală?

— Ce naiba cauți aici, Cartofule? Te mănâncă pielea?

— Aveți ingerința de a-mi pune această întrebare, iar eu tocmai...

— Vorbește!

Din vârful buzelor, Cartof îngăimă:

— E din pricina ei.

— Tot ea! Mereu ea! izbucni maiorul.

— Îngăduiți să vă înșirui detaliile: prizoniera îl vrea pe marele lumânărar.

— Pentru ce?

— Pentru ceainic.

— Marele lumânărar doarme, lătră Krolo. Doar n-o să-l scol din somn pe marele lumânărar pentru un ceainic!

Krolo, fascinat, nu-și putea lua ochii de la papucii lui Cartof. Acesta răspunse:

— Știu că prizoniera vă dă pe bune bătăi de căpătână, domnule maior, dar dacă pretinde să vină marele lumânărar ca să-și pună ceainicul la încălzit...

Krolo nu-l mai auzea. Cu ochii ațintiți asupra picioarelor soldatului numit Cartof, îl descălța din priviri.

Era gelos.

Pe niște papuci! Voia și el unii întocmai la fel.

Nu mai putu ține piept ispitei. Se dădu mai aproape, apăasă cu cizmele pe vârful papucilor ca să-i rețină și, cu brațul rămas valid, Krolo îi dădu o scatoalcă zdravănă lui Cartof care zbură la treizeci de picioare depărtare.

Câteva minute mai târziu, maiorul Krolo ciocăni la ușa lumânărarului. Bătea vântul. Începu să explice prin ușă:

— Fata vrea lumânarea.

Se deschise un oblon. În deschizătură se ivi un chip micuț. Era marele lumânărar. Până și în noaptea aceea întunecată, se putea desluși că omul nu era deloc unul blând din fire. Avea un cap lunguiet care semăna cu un os și doi ochi roșii bolnăvicioși. Închise la loc oblonul, apoi apăru în pragul ușii bombănind.

Marele lumânărar era bondoc și gheboșat. Ținea în mână o feștilă cu flacăra ocrotită de un lampion și își

ascundea ghebul sub un veșmânt întunecat la culoare a cărui glugă îi adumbrea fruntea.

Se opri o clipă să se uite la picioarele lui Krolo. Maiorul Krolo se făcu roșu la față și se înălță de câteva ori pe vârfuri lăsând ochii în jos.

— Aștia sunt niște papufi, explică el.

Fără să scoată o vorbă, lumânărarul îl urmă pe maior.

Întreaga regiune era un hățiș de rămurele. Trebuia să știi bine drumul ca să nu te pierzi în acel uriaș ghem de rămurele atât de diferite de restul copacului. Pe timp luminos, sub clar de lună, s-ar fi putut înțelege de unde venea acea enormă legătură de vreascuri așezată pe creasta copacului.

Era un cuib!

Un cuib uriaș. Nu era unul din acele cuiburi de cobaturi pe care o sută de oameni îl pot cu ușurință demonta într-o singură noapte. Nu, nici pomeneală. Era un cuib ale cărui margini nici nu puteau fi zărite. Un cuib părăsit de o pasăre gigantică în crengile cele mai de sus ale copacului.

În peisajul acela uscat, era interzis să se facă foc. Nu avea acest drept decât marele lumânărar, care era chemat în cazuri de absolută necesitate. Cine așadar îl putea deranja pe lumânărar doar ca să încâlzească un ceainic?

Ceața se făcea tot mai deasă. Maiorul mergea în frunte. La fiecare pas, era gata-gata să alunece cu papucii furati de la soldatul Cartof.

— Auzi, pentru un ceainic! Nu vreau să vorbesc de rău, mormăia el, da's de părere că șeful n-ar trebui să cedeze la toanele fetei ăsteia...

Lumânărarul nu zicea nimic, ceea ce e modul cel mai bun de a părea isteț. Nu avea însă a se teme de comparația cu Krolo. Pe lângă maior, până și o oală de noapte ar fi părut mai deșteaptă.

Lumânărarul se opri brusc. Se auzea un zgomot în urma lui. Întoarse capul și își înălță un pic lampionul din piele de larvă. Un suflu umed îi agita gluga neagră. Avea impresia ciudată că era urmărit. Scrută bezna și nu văzu umbra care se lăsa să alunece de-a lungul unei crengi, sări apoi pe o altă creangă și rămase ghemuită, în echilibru, chiar deasupra lor.

— Vii, lumânărarule? întrebă maiorul.

Lumânărarul șovăi, dar apoi își reluă mersul.

Umbra se ținea după ei, la trei pași în urmă, nebănuită.

În pofida primei impresii de dezordine, îți puteai da seama repede că labirintul din cuib era perfect organizat. La unele intersecții străluceau niște lampioane. Acele lămpi puternice serveau drept felinare în nopțile fără lună și drept balize pe timp de ceață.

Erau niște lampioane reci. Fiecare era format dintr-o cușcă în formă de trăsură veche în care locuia un licurici. Se creșteau licurici în acest scop. Doi-trei meșteri sticlari erau faimoși pentru calitatea licuricilor din crescătorie. Ei alcătuiău o breaală invidiată de restul populației din copac, care trăia de vreme îndelungată în mizerie și spaimă.

Cuibul de pe Crește era curat, rămurelele erau geluite, punctele de încrucișare erau întărite cu funii. Fuseseră sculptate scări în locurile de trecere cele mai abrupte. Amestecate cu lemn și mușchi uscat, firișoarele de pai desenau o rețea temută de tunele în inima cuibului.

În mod evident, exista o minte superioară îndărătul acestei citadele de lemn uscat. O lume înghețată, austeră, dar perfect stăpănită. Cine era așadar arhitectul cuibului de pe Crește? Căci nu putea fi vorba doar de lucrarea unui creier de pasăre.

Când ajunseră în creștetul cuibului, o imagine încă și mai fascinantă se ivi în fața celor doi oameni. Minunea aceasta li se dezvălui de dincolo de negură, datorită unei pale de vânt.

Cu vârful spre cer, netede și rozalii ca niște obraji de bebeluș, înalte de trei sute de coți, desăvârșite în forma și măreția lor, se înălțau trei ouă.